

gaat over de mogelijkheid van een 'goede' dood, waar bij zelfdoding zelden sprake van is. Noch voor de persoon in kwestie zelf, noch voor de achterblijvers, voor wie een zelfdoding bijna altijd een zeer traumatische gebeurtenis is. Maar het gaat ook over het leven, een leven dat in sommige gevallen dragelijker wordt enkel dankzij de wetenschap dat euthanasie een mogelijkheid is.

Het gewicht van de woorden

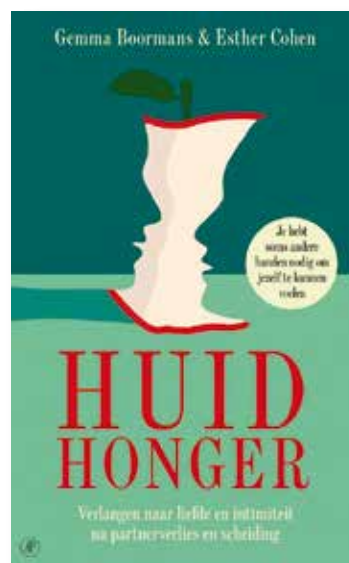
Pascal Mercier

Wereldbibliotheek, € 24,99

Wat gaat er door je heen als je te horen krijgt dat je niet lang meer te leven hebt en hoe verhoud je je vervolgens tot het leven als blijkt dat je medische dossier verwisseld was met dat van iemand anders? En er eigenlijk niets met je aan de hand is? Dat is het hoofdthema van het recente boek van Pascal Mercier, bekend van *Nachttrein naar Lissabon*.

Hoofdpersoon Simon Leyland is een zestiger die in Triëst de uitgeverij van zijn tien jaar eerder overleden vrouw runt. Een uitgeverij die hij verkoopt als hij hoort dat hij stervende is. Kort daarna blijkt dus dat hij die beslissing heeft genomen op basis van verkeerde informatie. Mercier, pseudoniem van filosoof Peter Bieri, weet op een prachtige manier de complexiteit van de menselijke emoties inzichtelijk te maken. Leyland worstelt met woede omdat hij de nalatenschap van zijn vrouw niet had hoeven verkopen, maar tegelijkertijd heeft hij ook oog voor al het moois dat het hem heeft gebracht: vrienden die hij ineens financieel kan helpen, nieuwe ontmoetingen in zijn geboorteland Engeland en de ruimte om niet alleen meer te vertalen, maar ook zelf te gaan scheppen. Hij begint aan het schrijven van een roman. Hij moet zijn leven opnieuw uitvinden en het schrijven van brieven aan zijn overleden vrouw helpt hem de weg te vinden: *'Wat ik jou zal schrijven, zal geleid worden door mijn behoefte om mezelf te verduidelijken voor jou, zoals ik jou ken. Ik zal rekening houden met je verwachtingen, je bezwaren en je gevoelens zoals ik ze mij voorstel, zelfs al breng ik ze niet ter sprake. Je onuitgesproken oordeel zal een maatstaf zijn, ook al wijk ik er misschien vanaf. Er zal altijd sprake zijn van een dialoog, ook al laat ik jouw stem niet expliciet aan het woord komen. Ik zal er mij geborgen in voelen, ook al zullen er mij nooit meer woorden van jou bereiken.'* Het is een roman waarin niet

zozeer een plot van belang is, als wel de belevenissen en overpeinzingen van Leyland. Niet alleen over zijn eigen sterfelijkheid, maar ook over het plotselinge overlijden van zijn vrouw, euthanasie, de zoektocht naar zichzelf, en de kracht en onvolkomenheid van woorden.

Huidhonger – *Verlangen naar liefde en intimiteit na partnersverlies en scheiding*

Gemma Boormans & Esther Cohen

Arbeiderspers, € 19,99

'Iedereen die een tekort heeft aan aanraking weet hoe huidhonger voelt', schrijven de auteurs van dit boek in het hoofdstuk 'En toen kwam corona...', dat vlak voor het perse gaan werd toegevoegd. Want ineens kregen heel veel mensen met het fenomeen te maken en voor al die mensen kan dit boek interessant zijn. Al geeft het geen antwoorden of trucjes: 'Het is geen

zelfhulpboek. Het is een aanmoediging om te leven met alles wat er is.'

Want dat verlangen naar aanraking bestaat nu eenmaal, het is immers een menselijke behoefte. En hoewel er misschien een taboe rust op het ervaren van lustgevoelens (kort) nadat je je partner bent kwijtgeraakt, is het ook een middel om ons aan het leven vast te houden. Dat zegt seksuoloog en psycholoog Ellen Laan, een van de experts die in het tweede deel van het boek aan het woord komen. 'Lustgevoelens zijn nog niet zo verkeerd, misschien vertellen ze je dat het je lukt weer een beetje naar het leven toe te buigen.'

Naast de interviews met deze experts komen in het eerste deel ook veel ervaringsdeskundigen aan het woord. Verhalen die laten zien wat er zich allemaal kan aandienen in tijden van rouw. Het boek maakt duidelijk dat het goed is alles te doorvoelen, je behoeftes en wensen er te laten zijn en erover te praten. Lust en huidhonger uit de taboesfeer halen. De boodschap van het boek is: wat je voelt, is heel normaal. En dat kan voor veel mensen in de verdrietige, verwarrende periode na het verlies van een geliefde, een belangrijke en troostrijke gedachte zijn.

↑